

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobkyně: **Mgr. S. W.**, narozená „X“,
bytem „X“,
zastoupená JUDr. Janem Walterem, advokátem,
sídlem Volyňských Čechů 837, 438 01 Žatec,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, odbor územního plánování a stavebního řádu,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2017, č. j. 40/UPS/2017/3,
JID: 17774/2017/KUUK/Sv.,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2017, č. j.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

40/UPS/2017/3, JID: 17774/2017/KUUK/Sv., jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Vejprty, stavebního úřadu, (dále jen „povinný subjekt“) ze dne 4. 1. 2017, č. j. MU-VEJ/3624/2016/Sú-Še/R2, kterým byla podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“) částečně odmítnuta žádost o poskytnutí informací, a to v rozsahu označení podnětů, jejichž kopie si dle protokolu z kontrolní prohlídky „pan B. na požádání udělal“. Rozhodnutím povinného subjektu nebyly žalobkyni poskytnuty požadované informace z důvodu, že informace o tom, o jakých podnětech si pan B. pořídil kopie, není obsažena ve spisu. Žalobkyně se současně v žalobě domáhala toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobkyni náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně nejprve podrobně zrekapitulovala průběh správního řízení. Dále namítala, že rozhodnutí povinného subjektu neobsahuje uvedení konkrétních ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno. Povinný subjekt ve výroku rozhodnutí uvedl pouze odkazy na § 2 odst. 1 a § 15 informačního zákona, tedy na procesní normy zakládající jeho příslušnost a pravomoc. Neoznačil žádné hmotněprávní normy, které upravují podmínky, za kterých může povinný subjekt svou pravomoc uplatnit a žádost odmítnout. K tomu žalobkyně odkázala na nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 31/99. Zároveň uvedla, že i pokud je neexistence vyžádané informace považována za faktický důvod odmítnutí, stále musí platit čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky. Pro rozhodnutí musí existovat zákonný podklad, jinak by se jednalo o svévolné uplatnění státní moci. Dále žalobkyně namítala, že rozhodnutí povinného subjektu není náležitě odůvodněno, neboť povinný subjekt neoznačil aplikovanou normu, nevyložil její obsah a neukázal, jak lze skutkové zjištění subsumovat pod hypotézu aplikované normy a jak dispozice aplikované normy vede k uplatnění pravomoci dle § 15 odst. 1 informačního zákona. Vzhledem k těmto nedostatkům žalobkyně považovala rozhodnutí povinného subjektu za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobkyně konstatovala, že rozhodnutí povinného subjektu je založeno na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu. Povinný subjekt totiž v souvislosti se závěrem, že „informace ve spisu není“, neuvedl, o jaký spis má jít, lze však předpokládat, že se jedná o jeho spis vedený pod sp. zn. MU-VEJ/1833/2016/Sú-VI. Žalobkyně však žádost neomezila na informace z tohoto spisu, když uvedla, že poptává informace týkající se kontrolní prohlídky ve věci, o které povinný subjekt tento spis vede. Požadovaná informace se tak může nacházet jak v označeném spisu, tak mimo něj. Pokud tedy povinný subjekt vyhledával pouze ve výše uvedeném spisu, porušil tím princip dobré správy ve smyslu § 4 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). K povinnosti povinného subjektu nalézt požadovanou informaci žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 136/2014.
3. Dále žalobkyně vytýkala rozhodnutí povinného subjektu, že bylo založeno na nesprávném výkladu práva. Uvedla, že žádost o poskytnutí neexistující informace lze odmítnout podle § 2 odst. 4 informačního zákona, z něhož vyplývá, že povinnost poskytovat informace se netýká vytváření nových informací. S ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2012, sp. zn. 1 As 141/2011, konstatovala, že povinný subjekt tuto normu špatně vyložil a aplikoval, když shledal, že postačující podmínkou pro odmítnutí žádosti je skutečnost, že informacemi nedisponuje. Konečně žalobkyně namítala, že ani napadené rozhodnutí není náležitě odůvodněno. Za nedostatečně odůvodněné považovala zejména konstatování pouze kopírující dikci zákona, případně pouhý odkaz na rozhodnutí povinného subjektu bez jakékoliv skutkové a právní úvahy. Žalovaný sice popsal, k jakým

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

závěrům dospěl, ale již neuvedl, jak k nim dospěl, a nelze tudíž přezkoumat správnost jeho úvah. Žalobkyně poukázala na skutečnost, že se žalovaný v odůvodnění rozhodnutí nevypořádal ani s jedním z odvolacích důvodů. K prvnímu odvolacímu důvodu žalovaný totiž uvedl, že ve výroku rozhodnutí povinného subjektu je uveden § 15 odst. 1 informačního zákona, což je dle žalobkyně nedostačující zdůvodnění vzhledem k tomu, že se jedná o normu procesního charakteru. Ke druhé námitce žalovaný uvedl, že dostatečným důvodem pro odmítnutí je již fakt, že informace neexistuje a že zde není prostor pro správní uvážení. Zároveň však žalovaný konstatoval, že předpoklady pro odmítnutí žádosti jsou dva – neexistence informace a absence povinnosti informací disponovat. Tvzení o nemožnosti provést správní uvážení je rovněž bez významu, neboť odůvodnění rozhodnutí musí obsahovat zákonné náležitosti bez ohledu na to, zda je aplikována relativně abstraktní nebo relativně konkrétní právní norma. Na podporu své argumentace žalobkyně odkázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 37/2006, 9 As 71/2008 a 3 As 51/2007.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. K námitce neuvedení hmotněprávních norem v rozhodnutí povinného subjektu žalovaný uvedl, že ve výroku rozhodnutí povinného subjektu je uveden § 2 odst. 1 informačního zákona, který vymezuje okruh povinných subjektů, a dále § 15 odst. 1 téhož zákona, který upravuje postup povinného subjektu v případech, kdy povinný subjekt žádosti, byť i jen z části, nevyhoví. Důvod odmítnutí žádosti o informace spočívající v tom, že povinný subjekt požadovanou informaci nemá, není v informačním zákoně uveden, dovodila jej judikatura jako tzv. faktický důvod odmítnutí. Proto rozhodnutí povinného subjektu neuvádí odkazy na další ustanovení informačního zákona. K námitce nedostatečného odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu žalovaný zdůraznil, že v předmětném rozhodnutí je uvedeno, že požadovaná informace ve spisu není a je zřejmé, že tato informace fakticky neexistuje. Protože povinný subjekt nemohl žádosti vyhovět, aplikoval § 15 odst. 1 informačního zákona. K námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu žalovaný uvedl, že z povahy věci vyplývá, že pokud požadovaná informace není ve spisu, který se věci týká, pak takovou informaci povinný subjekt vůbec nemá. Povinný subjekt ostatně ve svém rozhodnutí konstatoval, že požadovaná informace fakticky neexistuje. K námitce nesprávného výkladu práva povinným subjektem v otázce předpokladů odmítnutí žádosti o poskytnutí informace žalovaný konstatoval, že touto námitkou se zabýval, když mimo jiné uvedl, že protokol pořízený dne 4. 8. 2016 při kontrolní prohlídce stavby „Pila Kovářská č.p. 227 Kovářská“ splňuje požadavky § 18 správního řádu. Na základě této úvahy dospěl k závěru, že povinný subjekt nemusí požadovanou informaci dodatečně zjistit a žalobkyni dodatečně vydat. K námitce nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že své úvahy podrobně odůvodnil a vypořádal se s námitkami uvedenými v odvolání. V podrobnostech žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Replika žalobkyně k vyjádření žalovaného

5. Na vyjádření žalovaného reagovala žalobkyně replikou, v níž připomněla znění čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky, které je vyjádřením základního principu demokratického právního státu – vázanosti státu objektivním právem. Zdůraznila, že výkon vrchnostenské moci se musí vždy opírat o zákon, jinak by šlo o nepřípustnou libovůli. Poukázala na to, že informační zákon obsahuje řadu norem upravujících podmínky, při jejichž splnění je Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

možné žádost zamítnout, povinný subjekt měl proto takovou normu najít a ve výrokové části svého rozhodnutí ji označit. Dále žalobkyně zdůraznila, že žalovaný se nevyjádřil správně ke vznesené námitce nedostatečného odůvodnění, když konstatoval, co v odůvodnění uvedeno je, zatímco žalobkyně vytýkala absenci určitých informací. Pokud by povinný subjekt náležitě odůvodnil své rozhodnutí a vyložil by důvod odmítnutí ve shodě s judikaturou Nejvyššího správního soudu, musel by se mimo jiné vyrovnat s otázkou existence případné povinnosti povinného subjektu požadovanými informacemi disponovat. Žalobkyně nesouhlasila s úvahou žalovaného, že pokud požadovaná informace není ve spisu, pak ji správní orgán vůbec nemá. Požadovaná informace může být obsažena v jiných spisech správního orgánu vedených k jiným, souvisejícím věcem, nebo se může nacházet i mimo spis. Ohledně námítky nesprávného výkladu práva dodala, že námitka směřovala proti nedostatku v právní úvaze povinného subjektu, a nikoliv žalovaného. Omyl v právní úvaze povinného subjektu učinil jeho rozhodnutí nepřezkoumatelným, přičemž tuto vadu nemohl žalovaný sám napravit. Tím, že žalovaný rozhodnutí povinného subjektu nezrušil, znemožnil žalobkyni namítat chyby povinného subjektu v odvolacím řízení. Poukázala na to, že žalovaný mylně předpokládá, že informace může existovat pouze v protokolu z kontrolní prohlídky ze dne 4. 8. 2016 a rovněž že žalovaný chybně vykládá § 18 správního řádu. Povinný subjekt měl dle žalobkyně povinnost vyhotovit protokol o tom, že umožnil panu B. nahlížet do spisu a tento protokol měl obsahovat údaje o tom, které části spisu byly panem B. zkopírovány. Tyto informace však v rozporu s § 18 správního řádu v protokolu povinného subjektu ze dne 4. 8. 2016 chybí. K námitce nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobkyně uvedla, že se žalovaný s touto námitkou ve svém vyjádření nevypořádal.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
7. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.
8. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 14. 10. 2016 podala žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce žádost o poskytnutí informací podle informačního zákona, a to o informace týkající se kontrolní prohlídky provedené povinným subjektem dne 4. 8. 2016 ve věci sp. zn. MU-VEJ/1833/2016/Sú-VI. Konkrétně požádala o označení podnětů, jejichž kopie si dle protokolu z kontrolní prohlídky pan Beneš udělal, sdělení právního důvodu, na jehož základě byly panu Benešovi podněty Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

předloženy a na jehož základě si pan Beneš mohl pořídit jejich kopie. Předmětnou žádost povinný subjekt částečně odmítl rozhodnutím ze dne 4. 1. 2017, a to v rozsahu označení podnětů, jejichž kopie si dle protokolu z kontrolní prohlídky „pan Beneš na požádání udělal“. Proti rozhodnutí povinného subjektu podala žalobkyně dne 9. 1. 2017 odvolání, o němž rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím dne 27. 1. 2017.

10. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů, kterou žalobkyně spatřovala v tom, že rozhodnutí správních orgánů nejsou ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu náležitě odůvodněna. Podle uvedeného ustanovení platí, že *v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, v odůvodnění rozhodnutí se na tyto podklady odkáže takovým způsobem, aby nebyl zmařen účel jejich utajení; není-li to možné, uvedou se v odůvodnění rozhodnutí pouze v obecné rovině skutečnosti, které z těchto podkladů vyplývají.*
11. Povinný subjekt v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že s přihlédnutím k § 3 odst. 3 informačního zákona je zřejmé, že žalobkyní požadovaná informace neexistuje. Povinný subjekt pak konstatoval, že v takové situaci mu nezbylo než aplikovat § 15 odst. 1 informačního zákona a rozhodnout o částečném odmítnutí žádosti. Z uvedeného závěru podle soudu jednoznačně vyplývá, z jakého důvodu povinný subjekt požadované informace žalobkyni neposkytl a její žádost částečně odmítl. Byť tedy žalobkyně povinnému subjektu vytýkala, že učinil pouze jediné skutkové zjištění a citoval jednu právní normu, je třeba uvést, že právě z těchto údajů je zjevné, jakými úvahami se při rozhodování povinný subjekt řídil.
12. Nepřezkoumatelným žalobkyně shledala i žalobou napadené rozhodnutí, neboť se dle jejího názoru žalovaný nevypořádal s uplatněnými odvolacími námitkami. Žalovaný v napadeném rozhodnutí k námitce absence právních ustanovení ve výroku povinného subjektu odkázal na § 15 odst. 1 informačního zákona, přičemž dále rozvedl pojem informace, jak jej stanoví informační zákon. Žalovaný přitom došel k závěru, že požadavek na poskytnutí informace, která není informací ve smyslu § 3 odst. 3 informačního zákona, nečiní ze žádosti o informace žádost mimo režim informačního zákona, a proto je nutné ji vyřídit způsoby stanovenými tímto zákonem. K tomu dodal, že půjde zpravidla o odmítnutí žádosti rozhodnutím pro neexistenci požadované informace, tedy o faktický důvod pro odmítnutí. K námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí povinného subjektu žalovaný uvedl, že judikatura za faktický důvod pro odmítnutí žádosti neexistenci informace považuje. Již neexistence informace je proto dostatečným důvodem, u něhož není prostor pro správní uvážení. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tudíž zřejmé, že se žalovaný vypořádával s odvolacími námitkami. Námitky žalobkyně o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů nejsou dle soudu důvodné.
13. Soud zdůrazňuje, že správní řízení je ovládáno zásadou jednotnosti řízení, což znamená, že rozhodnutí správního i odvolacího orgánu tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek a případné nedostatky prvostupňového řízení mohou být napraveny v odvolacím řízení. Nedůvodná je pak námitka žalobkyně, že by nedostatky v právní úvaze povinného subjektu nemohl žalovaný v odvolacím řízení korigovat.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

14. Dále se soud zabýval námitkou, že výrok rozhodnutí povinného subjektu neobsahuje právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno. Žalobkyně především namítala, že výrok rozhodnutí neobsahuje žádné hmotněprávní normy.
15. Dle § 68 odst. 2 správního řádu ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1 správního řádu. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.
16. Při posouzení této námítky zdejší soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2016, č. j. 9 As 257/2015-43, www.nssoud.cz, v němž ohledně práva na informace Nejvyšší správní soud mimo jiné konstatoval, že „[p]odrobnosti výkonu tohoto práva stanoví informační zákon, který zároveň v ustanoveních § 7 – 11 upravuje důvody pro odmítnutí poskytnutí informací. Poskytnutí informace lze nad rámec těchto právních důvodů odmítnout také z důvodů faktických, které v zákoně z pochopitelných důvodů vyjmenovány nejsou. Typickým faktickým důvodem neposkytnutí informace je situace, kdy povinný subjekt požadovanou informaci nemá (rozsudek sp. zn. 2 As 71/2007).“
17. Z odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu je zřejmé, že důvodem pro částečné odmítnutí žádosti žalobkyně byla neexistence požadované informace. Jednalo se tedy o faktický důvod odmítnutí poskytnutí informace, který není v informačním zákoně vymezen. Soud nicméně souhlasí se žalobkyní v tom, že povinný subjekt měl ve výroku svého rozhodnutí uvést odkaz na § 2 odst. 4 informačního zákona, neboť dle tohoto ustanovení se informační zákona nevztahuje na informace, které by musel povinný subjekt vytvořit (to se týká i dosud neexistujících informací). V této části je námitka žalobkyně důvodná. Absence daného ustanovení informačního zákona je nicméně vadou, která neměla vliv na zákonnost rozhodnutí správních orgánů. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů je zjevné, z jakých důvodů byla žádost žalobkyně částečně odmítnuta. Soud tak ve vztahu k dotčené žalobní námitce uzavírá, že výrok rozhodnutí je i přes absenci odkazu na § 2 odst. 4 informačního zákona dostatečně určitý a srozumitelný, je z něj seznatelné, poskytnutí jakých informací bylo žalobkyni odepřeno a z jakých důvodů. Za takové situace by zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pro uvedený nedostatek bylo výrazem přepjatého soudního formalismu.
18. Dále žalobkyně uplatnila námitku nesprávného zjištění skutkového stavu, kterou spatřovala v tom, že povinný subjekt vyhledával požadovanou informaci pouze ve svém spisu a již nehleděl mimo něj, čímž dle žalobkyně porušil princip dobré správy dle § 4 odst. 1 správního řádu.
19. Žalobkyně v žádosti o informace požadovala označení podnětů, jejichž kopie si dle protokolu z kontrolní prohlídky ze dne 4. 8. 2016, č. j. MU-VEJ/1833/2016/SÚ-VI, na požádání pan B. udělal. S ohledem na druh požadované informace je dle soudu z povahy věci zjevné, že takovou informaci bude disponovat pouze povinný subjekt a že bude obsažena toliko ve správním spisu povinného subjektu, jehož součástí je předmětný protokol z kontrolní prohlídky. Je to totiž povinný subjekt, který provedl předmětnou kontrolní prohlídku a který následně vyhotovil daný protokol, který s požadovanou informací přímo souvisel. Dle názoru soudu tedy při vyřizování předmětné žádosti Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nevyvstala potřeba, aby povinný subjekt učinil další šetření mimo předmětný spis. Jestliže tedy povinný subjekt na základě šetření ve vlastním spisu konstatoval, že požadovaná informace neexistuje, lze uzavřít, že skutkový stav zjistil dostatečným způsobem. Speklativní, ničím nepodložená, námitka žalobkyně, že by se požadovaná informace mohla nacházet v jiném správním spisu, je nedůvodná.

20. Dále žalobkyně namítala, že rozhodnutí povinného subjektu je založeno na nesprávném výkladu § 2 odst. 4 informačního zákona, když se povinný subjekt domníval, že postačující podmínkou pro odmítnutí žádosti je skutečnost, že informacemi nedisponuje.
21. Ohledně podmínek odmítnutí žádosti o informace pro neexistenci požadovaných informací Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011-67, www.nssoud.cz, vyslovil: *„Prvotním předpokladem pro odmítnutí žádosti o informace s tím, že by šlo o vytvoření nových informací, je logicky skutečnost, že povinný subjekt danými informacemi v požadovaném tvaru dosud nedisponuje. Dalším důležitým předpokladem je to, že povinný subjekt nemá povinnost předmětnými informacemi disponovat. I v případě, že by poskytnutí požadovaných informací pro správní orgán objektivně představovalo nutnost vytvořit novou informaci, tedy může nastat situace, v níž správní orgán nebude oprávněn poskytnutí takových informací odeprít.“*
22. Pro projednávanou věc proto bylo důležité se zabývat tím, zda byl povinný subjekt v protokolu z kontrolní prohlídky povinen uvést, které konkrétní podněty si pan B. pořídil. Dle § 18 odst. 1 správního řádu o ústním jednání (§ 49) a o ústním podání, výsledku svědka, výsledku znalce, provedení důkazu listinou a ohledání, pokud jsou prováděny mimo ústní jednání, jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, se sepisuje protokol. Kromě protokolu lze též pořádit obrazový nebo zvukový záznam. Dle odstavce 2 téhož ustanovení protokol obsahuje zejména místo, čas a označení úkonů, které jsou předmětem zápisu, údaje umožňující identifikaci přítomných osob, vyličení průběhu předmětných úkonů, označení správního orgánu a jméno, příjmení a funkci nebo služební číslo oprávněné úřední osoby, která úkony provedla. Údaji umožňujícími identifikaci fyzické osoby se rozumějí jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jiný údaj podle zvláštního zákona.
23. Soud rovněž považuje za potřebné zmínit závěry, k nimž Nejvyšší správní soud dospěl v rozsudku ze dne 20. 10. 2011 č. j. 6 As 33/2011-83. Z ustanovení § 2 odst. 4 informačního zákona Nejvyšší správní soud dovodil, že *„žadatel o informaci již v okamžiku, kdy informaci žádá, musí žádat takovou informaci, která splňuje definiční znaky informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Informace, které je povinný subjekt zavázán poskytnout, jsou tedy již existující informace, které jsou v dispozici povinného subjektu v okamžiku doručení žádosti o poskytnutí informace povinnému subjektu. Pokud by Nejvyšší správní soud připustil výklad stěžovatele, že povinný subjekt je zavázán na žádost reagovat podáním informací, které vzniknou až po doručení žádosti, pak by nastala situace, kdy by žadatel o informaci požadoval ve své žádosti poskytnutí budoucích informací, které v době, kdy povinnému subjektu doručil žádost, neexistovaly. Takovýto výklad by byl v rozporu s § 2 odst. 4 a § 3 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím.“*
24. Protokol ve věci kontrolní prohlídky ze dne 4. 8. 2016 se týkal prošetření podnětů na užívání stavby „pila Kovářská č. p. 227 Kovářská“ po skončení zkušebního provozu. Z uvedeného vyplývá, že předmětem úkonu, z něhož byl protokol pořízen, bylo prošetření podnětů k užívání dotčené stavby. Účelem daného protokolu tedy bylo Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zaznamenat průběh kontrolní prohlídky k prošetření podnětů na užívání dané stavby, což daný protokol splňuje. V jeho odůvodnění je uvedeno, že dne 4. 8. 2016 nebyla zaznamenána žádná výrobní činnost a že panu Benešovi, který byl zástupcem společnosti Daben Kovářská, s.r.o., vlastníka dané stavby, byly předloženy došlé podněty. Soud je toho názoru, že v daném případě nemuselo být v protokolu z kontrolní prohlídky nutně obsaženo, kopie jakých podnětů si pan B. udělal, neboť to nebylo předmětem úkonu, pro jehož zaznamenání byl protokol vyhotoven. Samozřejmě lze konstatovat, že by bylo vhodné, aby v protokolu z kontrolní prohlídky bylo uvedeno, které konkrétní kopie podnětů si pan B. pořídil. Z tohoto dílčího nedostatku však nelze usuzovat na to, že povinný subjekt disponuje informací o tom, kopie jakých konkrétních podnětů si pan B. udělal, ani to, že by se tato informace mohla nacházet v jiném spisu povinného subjektu. Podstatné je to, že povinný subjekt neměl v rámci protokolu z kontrolní prohlídky povinnost zaznamenat konkrétní informaci o tom, které kopie podnětů si pan B. pořídil, tuto informaci tedy povinný subjekt neodstranil ani nevymazal, a v daném případě tudíž povinný subjekt neměl ani povinnost ji znovu vyhotovit. Soud shrnuje, že závěr správních orgánů o tom, že povinný subjekt nedisponuje informací o tom, kopie jakých konkrétních podnětů si pan B. dne 4. 8. 2016 udělal, je opodstatněný. Povinný subjekt tedy mohl žádost žalobkyně o informace částečně ve smyslu § 2 odst. 4 informačního zákona odmítnout. Uvedená námitka žalobkyně je proto nedůvodná.

25. Soud dále poznamenává, že rozhodnutí o částečném odmítnutí informace nelze oddělovat od sdělení povinného subjektu ze dne 24. 10. 2016, které bylo žalobkyni, resp. jejímu právnímu zástupci, zasláno ve věci její žádosti o informace. V tomto sdělení povinný subjekt specifikoval všechny podněty a jejich doplnění (celkově šlo o 16 písemností), které byly součástí spisu povinného subjektu sp. zn. MV-VEJ/1833/2016/Sú-VI a které byly panu B. předloženy při kontrolní prohlídce s tím, aby se k nim vyjádřil. Jinými slovy to znamená, že žalobkyni bylo sděleno, kopie jakých podnětů si pan B. mohl vyhotovit.
26. Soud je toho názoru, že účel informačního zákona byl v projednávané věci naplněn, neboť povinný subjekt se snažil v nejvyšší možné míře žádosti žalobkyně o informace vyhovět a poskytnout jí veškeré informace, kterými ve vztahu k údajím, jaké kopie podnětů si pan B. při kontrolní prohlídce dne 4. 8. 2016 na požádání udělal, disponoval.
27. Tím, že povinný subjekt požadovanou informací nedisponoval a ani neměl povinnost jí disponovat, byly naplněny oba předpoklady pro částečné odmítnutí žádosti o informace.
28. Vzhledem k výše uvedenému soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 14. dubna 2020

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)